

terretama, et ta teadis perremest mitte foddo ollewad; ja helde perrenaene ländis parremad ja arrossinemad road laua peale, suulusa wöeralle au palludes. Qui nad suulsid et perremees loio tulnud, lohlsid nemmad hirmast ärra. Perrenaene juhhatas isandad lambri, lus üks suur tühhi laegas olli ja issand pugges laela, et mitte perremees, les issandaid ei sallind, tedda nähha ei saabs.

Nüüd peitis naene feit need lassid road mehhe eest warjule, fest kui mees neid näiks, usutaks ta naest, mis se tähhendada, ja fellele se koddopolis walmistatud.

„Oh parrako!” ohtas Klaus aggeri peal, kui näggi et laud tühjaks tehti.

„Kes seal üllevel töppitseb?” tüssis tallopoeg, silinad ülles pole töstes. „Mis sa senna ennast puhkama heitnud? Tulle astu tuppa.”

Klaus räfis, mis luggu teminaga olnud, tuida ta ärrae sind, ja passus vörmaea.

„Küll issa!” ütles perremees; „agga wöttame nüüd ta nattule toidust!”

Perrenaene wöttis mõllemid lahfeste wasto, lat-
tis laua ja töi suure lausi täie puddru lauale. Tallipoon töht olli tühhi, ta sõi abileste; agga piessise Klaus mötles sea lihha, laua munmade, töhhje falla ja piima loolide peale, mis teadis ahjus warjul ollewad.

Laua all jalgu olli temma sott hobbose nah-
haga, mis temma liinjas tahtis ärra müia, selle-
pärrast olli temma, tuida jo öldud, teed läima
läimud. Ei puduru leppind Klaus'i suuga follo,
ta sõi pista ammasteega ja astus jallaga sotti
peale, ja suiv naht frabbises laua all sotti sees.

„Tassa!” ütles Klaus omma sottile, tedda
jälle jallaga töutas, et naht õige valjuse frabbises.

„Mis suli seal sottis on, tüssamees?” tüssis
tallopoeg. „Mis muul on? Muul on tarl sottis!”
waatas Klaus. Temma ütsep mulle, meie ei pea
mitte puduru fööma, temma olla ahju täis sea
lihha, laua munne, falla ja piima loolisi nöidanud.

Tohho! immetles perremees, ahju fallale rut-
tates, lus temma ta feit need road leidis, mis ta
naene sinna olli ärra peitnud; tallipoeg agga
usus towvala tüssamehhe jutto, et tarl, les laua
all sotti sees, rooga neile nöidnud. Naene ei ju-
gend ühtegi rätida, töi ahjust road lauale, ja meh-
hed soid nobbedaste et sund sobrataid. Klaus
töntas sotti neste jallaga ja naht frabbises jälle.

„Mis jo tarl nüüd lausus?” tüssis tallopoeg.

„Ta ütles, et ta meile ta puudel punuasi wiina
ja tann öllut murretsend; need seista seal murlas
ahju jures.”

Naene töi wiina ja õlle, mis ta issi senna pa-
nuud, meeste fätte; mehed prufisid märjolest, ja
peab said sojaks. „Oh! ollete mummil ta sesug-